

Panium - Nummer Drieëntwintig

Na het verbond zal hij bedrieglijk handelen

Jeff Pippenger

2026-03-20

Daniël elf vers vierentwintig duidt de periode aan waarin het heidense Rome oppermachtig zou heersen met het woord „tijd”. Een „tijd” vertegenwoordigt in profetische toepassing 360 jaar, en die jaren begonnen bij de beroemdste zeeslag uit de oudheid, de Slag bij Actium in 31 v.Chr. Er zijn andere zeeslagen geweest die groter en strategisch verfijnder waren, maar Actium was de meest iconische zeeslag vanwege haar verbondenheid met Marcus Antonius en Cleopatra. In historische betekenis vergelijkbaar met de val van de Berlijnse Muur ter vervulling van Daniël 11:40, en de Twin Towers van 11 september ter vervulling van Openbaring achttien; want wanneer God de historische gebeurtenissen kiest om Zijn profetische Woord te vervullen, doet Hij dat op een wijze die de aandacht van het grootst mogelijke publiek trekt.

En na het verbond dat met hem gesloten is, zal hij bedrieglijk handelen; want hij zal optrekken en sterk worden met een klein volk. In vrede zal hij binnentrekken, zelfs in de vruchtbaarste streken van het gewest; en hij zal doen wat zijn vaders niet gedaan hebben, noch de vaders van zijn vaders; hij zal onder hen buit, roof en rijkdommen verstrooien; ja, hij zal zijn plannen beramen tegen de vestingen, maar slechts voor een tijd. Daniël 11:23, 24.

Uriah Smith besluit zijn beschouwingen over het verbond tussen Rome en de Makkabeeën van vers drieëntwintig met een opmerking over het kleine volk van het vers.

“In deze tijd waren de Romeinen een klein volk en begonnen zij bedrieglijk, of listig, te werk te gaan, zoals het woord aanduidt. En vanaf dit punt stegen zij met een gestadige en snelle opgang tot de hoogte van de macht die zij later bereikten.

„[Vers vierentwintig geciteerd].”

„De gebruikelijke wijze waarop volken zich, vóór de dagen van Rome, van waardevolle gewesten en rijke landstreken meester hadden gemaakt, was door oorlog en verovering. Rome stond nu te doen wat door de vaders noch door de vaders hunner vaders was gedaan; namelijk deze verwervingen langs vreedzame weg te ontvangen. Het tot dan toe ongehoorde gebruik werd nu ingevoerd, dat koningen hun koninkrijken bij testament aan de Romeinen nalieten. Op deze wijze kwam Rome in het bezit van grote provincies.

‘En zij die aldus onder de heerschappij van Rome kwamen, trokken daaruit geen gering voordeel. Zij werden met vriendelijkheid en lankmoedigheid behandeld. Het was alsof de buit en de roof onder hen werden verdeeld. Zij werden tegen hun vijanden beschermd en rustten in vrede en veiligheid onder de bescherming van de Romeinse macht.

“Aan het laatste gedeelte van dit vers geeft bisschop Newton de gedachte van het beramen van plannen vanuit vestingen, in plaats van daartegen. Dit deden de Romeinen vanuit de sterke vesting van hun stad op zeven heuvelen. ‘Zelfs voor een tijd;’ ongetwijfeld een profetische tijd,

360 jaren. Vanaf welk punt moeten deze jaren worden gedateerd? Waarschijnlijk vanaf de gebeurtenis die in het volgende vers onder de aandacht wordt gebracht.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 272, 273.

Smith gaat verder en wijst de slag bij Actium in 31 v.Chr. aan als het beginpunt voor de driehonderdzesstig jaar. Na vers vijftwintig te hebben geciteerd, stelt Smith het volgende.

„Door de verzen 23 en 24 worden wij gebracht aan deze zijde van het verbond tussen de Joden en de Romeinen, 161 v.Chr., tot de tijd waarin Rome de universele heerschappij had verworven. Het vers dat thans voor ons ligt, brengt een krachtige veldtocht tegen de koning van het zuiden, Egypte, in beeld, alsook het plaatsvinden van een opmerkelijke slag tussen grote en machtige legers. Hebben dergelijke gebeurtenissen zich omstreeks deze tijd in de geschiedenis van Rome voorgedaan? — Jazeker. De oorlog was de oorlog tussen Egypte en Rome; en de slag was de slag bij Actium. Laten wij een kort overzicht nemen van de omstandigheden die tot dit conflict hebben geleid.”

“[Marcus] Antonius, Augustus Caesar en Lepidus vormden het triumviraat dat gezworen had de dood van Julius Caesar te wreken. Deze Antonius werd de zwager van Augustus door te trouwen met diens zuster Octavia. Antonius werd voor staatszaken naar Egypte gezonden, maar viel ten prooi aan de listen en bekingen van Cleopatra, de losbandige koningin van Egypte. Zo sterk was de hartstocht die hij voor haar opvatte, dat hij ten slotte de Egyptische belangen omhelsde, zijn vrouw Octavia verwierp om Cleopatra te behagen, de laatste provincie na provincie schonk om haar hebzucht te bevredigen, een triomftocht te Alexandrië in plaats van te Rome vierde, en zich overigens zó beledigend tegenover het Romeinse volk gedroeg dat Augustus geen moeite had hen ertoe te brengen zich van harte in een oorlog tegen deze vijand van hun vaderland te storten. Deze oorlog werd uiterlijk tegen Egypte en Cleopatra gevoerd; maar in werkelijkheid was hij tegen Antonius gericht, die nu aan het hoofd van de Egyptische aangelegenheden stond. En de ware oorzaak van hun geschil was, zegt Prideaux, dat geen van beiden tevreden kon zijn met slechts de helft van het Romeinse rijk; want daar Lepidus uit het triumviraat was afgezet, kwam het nu tussen hen beiden te liggen, en omdat ieder vastbesloten was het geheel te bezitten, wierpen zij de dobbelsteen van de oorlog om het bezit daarvan.”
Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 273.

Profetisch duidt de slag bij Actium op de zondagswet, want zij vertegenwoordigde de derde overwinning op de drie geografische hindernissen waardoor, zoals Smith het beschrijft, de „wereldheerschappij” van het heidense Rome werd gevestigd. Zoals bij het heidense Rome, zo was het ook toen de derde hindernis van het pauselijke Rome uit de stad Rome werd verdreven, dat de „wereldheerschappij” van het pauselijke Rome in 538 aanving. Deze twee getuigen wijzen op de zondagswet, waar en wanneer het moderne Rome zowel het zesde als het zevende koninkrijk van de Bijbelse profetie overwint, en daardoor zijn derde hindernis overwint; en aldus gedurende tweeënveertig symbolische maanden de „wereldheerschappij” vestigt.

En hem werd een mond gegeven die grote dingen en godslasteringen sprak; en hem werd macht gegeven om tweeënveertig maanden voort te gaan. Openbaring 13:5.

Rome tegen Egypte

De profetische dynamiek van de oorlog van Augustus van Rome tegen Egypte en Cleopatra werd ingegeven door de opstand van Marcus Antonius, en die profetische dynamiek moet uit profetische noodzaak de profetische dynamiek vertegenwoordigen die bij de zondagswet wordt voorgesteld.

Bij Actium overwon Rome Egypte, een macht die bestond uit een verbond tussen een opstandige man en een onheilige vrouw. Het verbond van Antonius en Cleopatra is de vereniging van kerk en staat. Bij Actium overwon het Rome van Augustinus een macht die werd voorgesteld door een onheilige vereniging van kerk en staat.

Beeld van het Beest

Cleopatra vertegenwoordigt een verdorven kerk die verbonden is met Antonius, een symbool van Rome. Cleopatra was de heersende macht in hun verhouding, zoals Uriah Smith dit uitdrukte toen hij verklaarde dat Antonius „ten prooi viel aan de listen en bekoringen van Cleopatra, de losbandige koningin van Egypte.” De verbintenis van kerk en staat, vertegenwoordigd door Antonius en Cleopatra, duidde Cleopatra aan als de macht die in die verhouding regeerde; derhalve voldoet de combinatie van kerk en staat die door hun verhouding wordt voorgesteld aan de definitie van het beeld van het beest — namelijk de combinatie van kerk en staat waarbij de vrouw de verhouding beheerst. Actium was een voorafbeelding van de spoedig komende zondagswet.

Augustus vertegenwoordigt de pauselijke macht die de Verenigde Staten overwint bij de spoedig komende zondagswet. Marcus Antonius is de Republikeinse hoorn van het beest uit de aarde en Cleopatra is de Protestantse hoorn. Antonius en Cleopatra komen samen en spreken als een draak bij de spoedig komende zondagswet. Zowel Cleopatra als Antonius zijn symbolen van een drakenmacht, en wanneer zij bij de zondagswet volledig met elkaar verenigd zijn, spreken zij als een draak.

Draken

Zowel Griekenland als Egypte vertegenwoordigen profetisch een drakenmacht, en ook Antonius vertegenwoordigde een drakenmacht. Egypte was het zuiden in Daniël elf en Griekenland was het westen. Egypte werd ingenomen door Ptolemaeus I nadat het rijk van Alexander in vier delen was verdeeld. Ptolemaeus I werd vervolgens de eerste profetische koning van het zuiden en Cleopatra was de laatste Ptolemeïsche heerseres in Egypte. Ptolemaeus werd geboren in Macedonië, de geboorteplaats van Alexander de Grote.

Macedonië lag in Noord-Griekenland en beweerde dat zijn voorouderlijke oorsprong terugging op Griekse mythische helden. De Griekse stadstaten in het zuiden beschouwden de Macedoniërs als barbarser dan de Hellenisten van Zuid-Griekenland. De Macedoniërs hadden een monarchie, en de zuidelijke stadstaten (poleis) zoals Athene, Sparta, Thebe, Korinthe enzovoort, lagen in Zuid- en Midden-Griekenland en op de eilanden in de Egeïsche Zee. Deze poleis hadden vaak democratische, oligarchische of gemengde regeringsvormen, terwijl Macedonië een gecentraliseerde monarchie was met een sterke koninklijke dynastie (de Argeaden). Toch waren zij allen Hellenisten, en toen Rome op het toneel van de geschiedenis verscheen, duidde het de Hellenisten aan als Grieken. Cleopatra was de laatste Ptolemeïsche heerseres, die de monarchale

stam van Grieken van het noordelijke koninkrijk vertegenwoordigde, uit het gebied van Macedonië, of Noord-Griekenland.

Koning van het Zuiden

Cleopatra was de laatste heerseres van het Ptolemeïsche koninkrijk dat begon met Ptolemaeus I toen het rijk van Alexander in vier delen werd verdeeld. In de slag bij Actium kwam het Ptolemeïsche koninkrijk, de letterlijke koning van het zuiden, tot zijn einde. De volgende koning van het zuiden zou geestelijk Egypte zijn, vertegenwoordigd door het atheïstische Frankrijk tijdens de geschiedenis van de Franse Revolutie.

En hun dode lichamen zullen liggen op de straat van de grote stad, die geestelijk genoemd wordt Sodom en Egypte, waar ook onze Heere gekruisigd is. Openbaring 11:8.

Het letterlijke Egypte was de letterlijke koning van het zuiden in verband met de verdeling van Alexanders koninkrijk, maar het geestelijke Egypte wordt als de koning van het zuiden voorgesteld door de profetische kenmerken van Egypte, niet door een letterlijke windrichting.

Zuid en West

Cleopatra, als de laatste Ptolemeïsche heerser van het koninkrijk, was in profetische zin een tweevoudige macht van Griekenland (het westen) en Egypte (het zuiden), terwijl de volgende, en vervolgens geestelijke koning van het zuiden Frankrijk zou zijn, eveneens een tweevoudige macht, voorgesteld in Openbaring elf als Egypte en Sodom. De losbandigheid van Sodom stemt overeen met de losbandigheid van Cleopatra van het westen, en Cleopatra van het zuiden stemt overeen met het atheïsme van Egypte. De tweevoudige aard van de laatste letterlijke koning van het zuiden stemde overeen met de eerste geestelijke koning van het zuiden.

De slag bij Actium was het onheilige bondgenootschap van Antonius' draak van Rome en Cleopatra's draak van het zuiden en het westen. Antonius en Cleopatra vertegenwoordigen een kerk en een staat; daarom stelt de overwinning op Actium door Augustus van Rome een overwinning voor waarin Rome zegeviert over een onheilige tweevoudige unie die het beeld van het beest typeert. Driehonderdzesig jaar later verdeelde Constantijn, ter vervulling van Daniël 11:24, Rome in oost en west, waarbij hij de vrouw van Rome in het westen achterliet en de man van Rome naar het oosten verplaatste. Een overwinning op het zuiden en het westen was een voorafbeelding van de verdeling in oost en west na een „tijd” van driehonderdzesig jaar, bij de slag bij Actium. In een eerdere confrontatie werd Antonius het oostelijke Rome gegeven en Augustus het westen; zo bracht Actium oost en west samen, maar slechts voor een „tijd”.

31 v.Chr. en 330 n.Chr.

Jezus illustreert altijd het einde met het begin; daarom vormt de overwinning bij Actium in 31 v.Chr. een type van de verdeling van het rijk in oost en west in 330. Actium in 31 v.Chr. was de alfa van de omega in de 360 jaren die in 330 werden voltooid. Zowel 31 v.Chr. als 330 zijn een type van de spoedig komende zondagwet, zoals voorgesteld in vers zestien en eenenveertig van Daniël elf.

Nog een symbool

Antonius van Rome, verbonden met Cleopatra van het zuiden en van het westen, vertegenwoordigt een drievoudige alliantie binnen hun tweevoudige vereniging van het beeld van het beest. Het kruis staat ook in verbinding met de zondagswet, en daarom met Actium en 330. Aan het kruis wordt een tweevoudige vereniging van kerk en staat voorgesteld door de Joden (de verdorven kerk) die zich met Rome (de staat) verenigen om Christus te doden. De derde partij in de vereniging aan het kruis wordt voorgesteld door Barabbas, een valse Christus, wiens naam “zoon van de vader” betekent. Barabbas is symbolisch een valse profeet wanneer hij wordt geplaatst tegenover Christus als de ware Profeet. Rome was Antonius, en Cleopatra van het zuiden en het westen vertegenwoordigde de Joden en Barabbas.

Het kruis stemt ook overeen met Elia op de berg Karmel, waar de keuze ging over wie de ware of de valse profeet was. De valse profeet was toen een tweevoudig symbool, bestaande uit de profeten van Baäl en de priesters van het bos. Baäl is een mannelijke godheid en de priesters van het bos vertegenwoordigden Astaroth, een vrouwelijke godheid. De Joden bij het kruis waren Astaroth, de vrouwelijke godheid, en Barabbas, de vervalsing van de Man van Smarten, was de mannelijke godheid Baäl.

Cleopatra was zowel de koningin van het zuiden als de koningin van het westen. Antonius was het beeld van Rome, een deel van het drievoudige triumviraat dat gezworen had de moord op Julius te wreken. De dood van Julius door drieëntwintig wonden vertegenwoordigde de dodelijke wond van het pausdom in 1798, ter vervulling van vers veertig van Daniël elf. Augustus bij Actium vertegenwoordigt de genezing van die dodelijke wond. De wond wordt genezen wanneer Antonius en Cleopatra sterven. Antonius en Cleopatra vertegenwoordigen het beeld van het beest in de Verenigde Staten, dat een drievoudige profetische entiteit is, bestaande uit het aardebeest en zijn twee horens. Antonius is één deel en Cleopatra vertegenwoordigt de andere twee delen. Of het nu het Rome van Antonius is, of het Egypte en Griekenland van Cleopatra, zij sterven samen bij de zondagswet wanneer het zesde koninkrijk van de Bijbelse profetie ten einde komt. Profetisch gezien is Cleopatra in verhouding tot Antonius de vermenging van kerkelijke list en staatsmanskunst, waarbij de kerkelijke list de staatsmanskunst verleidt en beheerst.

De Tweede Dood Uitgebeeld

Op een ander profetisch niveau vertegenwoordigt Cleopatra's verhouding tot Julius Caesar en Marcus Antonius twee perioden waarin het kerkelijke vernuft van Cleopatra in een verhouding staat tot het staatskundige vernuft van het Romeinse Rijk. Zij werd door Julius verlaten in 1798, bij haar eerste symbolische dood, ter vervulling van vers veertig van Daniël elf; en vervolgens komt zij aan haar einde, zonder dat iemand haar helpt, bij Actium, ter vervulling van vers vijfenveertig van Daniël elf. Vers veertig is de alfa van haar eerste dodelijke wond, die genezen zal worden, en de omega van vers vijfenveertig is waar zij haar tweede en uiteindelijke dood ontvangt.

Zoals bij de vier Romeinse machten van vers zestien tot en met tweeëntwintig heeft Cleopatra als bijbels symbool, afhankelijk van de context, meer dan één betekenis. Julius verliet haar in 1798, toen de koninklijke steun werd weggenomen, en vervolgens wordt haar dodelijke wond geheeld bij

de zondagswet; maar de tien koningen van Openbaring zeventien vernietigen haar uiteindelijk met vuur, wanneer zij haar tweede en laatste dood ondergaat.

Cleopatra is een symbool van de tweevoudige natuur die wordt vertegenwoordigd door het atheïsme van het Egypte van Farao en de religieuze filosofie van Griekenland. Haar tweevoudige natuur vertegenwoordigt de staatskunde van Egypte en de kerkelijke kunde van Griekenland. De Griekse religieuze filosofie wordt vertegenwoordigd door de Griekse godin Athena, die als een standbeeld was opgericht in haar tempel, het Parthenon geheten. Athena is het symbool van wijsheid, en als vrouw vertegenwoordigt zij een religie van menselijke opvoeding, in tegenstelling tot goddelijke opvoeding.

De twee horens van de Verenigde Staten zijn het republicanisme en het protestantisme, die in Frankrijk werden voorgesteld door Egypte en Sodom. Egypte is staatskunde en Sodom is kerkkunde; aldus stemt het republicanisme overeen met Egypte en het protestantisme met Sodom. Het republicanisme is Egypte en het protestantisme is Sodom en Griekenland. Het symbool van menselijke opvoeding is de Griekse godin Athena, wier tempel het Parthenon was, dat zijn moderne tegenhanger vindt in de Parthenontempel in Nashville, Tennessee. Het symbool van de verdorven kerk die zich in de Verenigde Staten ten tijde van de zondagswet met de republikeinse horen verenigt, wordt voorgesteld als Cleopatra, Astarte, Salome en Sodom.

Cleopatra beeldt het atheïsme van Farao en de godsdienst van de Grieken uit. De godsdienst die de filosofie van het atheïsme vergezelt, is de verering van Griekse opvoeding. Jezus illustreert altijd het einde met het begin, en de boom in de hof waarvan men niet mocht eten, was de boom van de kennis van goed en kwaad, een type van de godsdienst van de Griekse filosofie die Zuster White „hogere opvoeding” noemt. Dit duidt Cleopatra’s Griekse godsdienst van wijsheid aan en beklemtoont die als de verdorven en vervalste tegenhanger van ware opvoeding in de grote strijd tussen Christus en Satan.

Nashville, Tennessee, wordt het „Athene van het zuiden” genoemd, en Cleopatra was de laatste letterlijke koningin van het zuiden. De laatste koningin van het zuiden was een type van de volgende en eerste geestelijke koning van het zuiden, vervuld door het atheïstische Frankrijk. Het atheïstische Frankrijk is een type van de Verenigde Staten, waar in Nashville, Tennessee, „Athene van het zuiden”, de Parthenontempel voor de godin Athena symbolisch wordt voorgesteld. De tempel bevindt zich aan 2500 West End in Nashville. Het getal vijfentwintig vertegenwoordigt de gesloten deur van de drie gelijkenissen van Mattheüs vijfentwintig. Cleopatra komt, als zowel de koningin van het „zuiden” als van het „westen”, tot haar „einde” in Athene van het zuiden.

Met deze beschouwingen over Actium, Cleopatra, Augustus en Antonius keren wij terug naar vers vierentwintig tot vers dertig van Daniël elf. Wellicht is het meest vage gedeelte van de passage dat zij leugens spreken aan één tafel.

En het hart van deze beide koningen zal zijn om kwaad te doen, en aan één tafel zullen zij leugens spreken; maar het zal niet voorspoedig zijn, want het einde zal nog zijn op de vastgestelde tijd. Daniël 11:27.

De in het vers vastgestelde tijd is 330, het einde van de „tijd” van vers vierentwintig. De vastgestelde tijd stelt de zondagswet voor de Verenigde Staten voor, en zij stelt tevens de sluiting van de menselijke genadetijd voor de wereld voor. Vóór de zondagswet zullen de twee koningen, wier harten erop gericht waren kwaad te doen, elkaar leugens spreken aan één tafel. Vóór de zondagswet van de verzen zestien en eenenveertig van Daniël elf zullen twee koningen aan één tafel leugens spreken, maar hun leugens hebben geen voorspoed. Wie zijn de twee koningen die elkaar leugens spreken? Voordat wij die gedachte beantwoorden, wil ik ons herinneren aan enige symboliek die wij eerder in deze serie hebben behandeld.

De vier Romeinse heersers vertegenwoordigen, afhankelijk van de context waarin zij worden beschouwd, een verscheidenheid aan profetische symbolen. Hoewel het Romeinse heersers zijn, vertegenwoordigen zij als symbool in wezen de profetische geschiedenis van het oude Juda gedurende de overgang van de Seleucidische overheersing naar de overheersing van de Romeinen.

Pompejus was een generaal en de volgende drie Romeinse heersers waren allen Caesars. Julius vertegenwoordigde, in verhouding tot Augustus, twee drievoudige verbonden met de twee triumviraten, het eerste onofficieel, het tweede officieel. Alle vier de heersers vertegenwoordigen in bepaalde contexten de zondagswet. Pompejus veroverde het heerlijke land; Julius, vertegenwoordigd door drieëntwintig steekwonden, is de eerste engel, want hij is de eerste Caesar, en hij is een voorafbeelding van de derde engel, die Tiberias was. Tiberias bij het kruis, dat de zondagswet is, wordt eveneens vertegenwoordigd door drieëntwintig, want drieëntwintig vertegenwoordigt de verzoening; en het kruis is een uiterst wezenlijk deel van het werk van Christus in het verenigen van Zijn goddelijkheid met onze menselijkheid. Zo zijn Julius en Tiberias de eerste en de derde boodschap, vertegenwoordigd door drieëntwintig.

Julius was niet de romantische figuur waarvoor hij in de overlevering van Hollywood vaak wordt gehouden; hij was een meedogenloze man, beheerst door machtszucht. Tiberias was erger dan Julius, want zijn verdorvenheid wordt zelfs in het vers aangeduid, want de laatste letter van het Hebreeuwse alfabet is tweeëntwintig en de eerste letter is één. De alfa is kleiner dan de omega en Tiberias' verdorvenheid bevindt zich in vers tweeëntwintig, dat overeenkomt met de laatste letter van het Hebreeuwse alfabet, en tussen de twee verachtelijke personen, vertegenwoordigd door Julius en Tiberias, bevond zich Augustus. Augustus vertegenwoordigt het hoogtepunt van de heerlijkheid van de macht en het prestige van Rome. Als tegenbeeld van de eerste en derde boodschap wordt hij voorgesteld door de letter dertien, die een symbool van opstand is. Augustus stelde zijn koninkrijk veilig door de opstand van Antonius en Cleopatra, de beroemdste opstand uit de geschiedenis van Rome, te onderwerpen.

Augustus is de Romeinse macht die het derde obstakel overwon, en daarmee vertegenwoordigde hij de zondagswet, en de Romeinse macht die regeert gedurende de tweeënveertig symbolische maanden van het opstandshoofdstuk van Openbaring dertien. Wanneer Pompejus vóór de zondagswet wordt geplaatst, is hij zowel 1798 als 1989, waardoor Pompejus een symbool wordt van Antiochus Magnus die de vierde Syrische Oorlog van 219 tot 217 v.Chr. beëindigt, ter vervulling van vers tien van hoofdstuk elf. Julius Caesar wordt vervolgens in verband gebracht met de verzen elf en twaalf en de grensslag, de slag bij Raphia in 217 v.Chr. Daar is Julius eveneens

Antiochus Magnus, en Augustus Caesar is eveneens Antiochus Magnus in de slag van vers vijftien, de slag bij Panium. Vervolgens is in vers zestien Tiberias de zondagswet, maar hij is daar niet Antiochus Magnus, want daar is hij Pompejus, want Jezus illustreert altijd het einde met het begin. Het vers markeert het einde van het Seleucidische Rijk, dat het einde uitbeeldt van de Verenigde Staten als het zesde koninkrijk van de Bijbelse profetie.

Er moeten nog meer overeenkomsten worden vastgesteld met betrekking tot de vier Romeinse heersers, en de lijn stelt de verborgen geschiedenis van vers veertig voor. De Makkabese lijn van vers drieëntwintig illustreert eveneens de verborgen geschiedenis van vers veertig. Vervolgens wordt in de verzen vierentwintig de geschiedenis van het heidense keizerlijke Rome voorgesteld door een tijdsduur — driehonderdzestig jaar. De lijn van de Romeinse geschiedenis die van vers vierentwintig tot en met vers dertig wordt voorgesteld, is eveneens een illustratie van de verborgen geschiedenis van vers veertig. Zij eindigt in vers eenendertig, wanneer het onderwerp verandert van heidens naar pauselijk Rome. Heidens Rome bevindt zich nog steeds in het vers, maar daar wordt het niet voorgesteld als het vierde koninkrijk van de Bijbelse profetie, maar als de politieke macht die het pausdom in 538 op de troon plaatste. In 538 vaardigde het pausdom een zondagswet uit, zodat vers eenendertig in overeenstemming is met de verzen zestien en eenenveertig. Vers vierentwintig introduceerde de slag bij Actium en de geschiedenis die met de lijn verbonden is.

Vers vierentwintig duidt aan wanneer het heidense Rome gedurende driehonderdzestig jaar oppermachtig begon te regeren, en vervolgens begint in vers eenendertig het pauselijke Rome gedurende twaalfhonderdzestig jaar oppermachtig te regeren. Het begin en het einde van de lijn dragen de handtekening van Christus, de Alfa en Omega. In de verzen hebben wij de geschiedenis van Marcus Antonius, Cleopatra en keizer Augustus. In vers zestien veroverde het heidense Rome in 65 v.Chr. het Seleucidische Rijk, en daarna Juda in 63 v.Chr. De derde hindernis van Actium in 31 v.Chr. duidde het einde van het koninkrijk Egypte aan, zoals getypeerd door de eerste hindernissen van de Seleuciden in 65 v.Chr. Opnieuw vinden wij de handtekening van de Eerste en de Laatste. 65 v.Chr. was de eerste van drie hindernissen en vertegenwoordigde de verovering van de koning van het noorden, en 31 v.Chr. vertegenwoordigde de derde van drie hindernissen en vertegenwoordigde de verovering van de koning van het zuiden. Juda, als de middelste hindernis van de drie hindernissen, verkeerde in een burgeroorlog binnen de muren van Jeruzalem toen Pompejus in 63 v.Chr. arriveerde. De tweede hindernis is een symbool van opstand.

In 538 werd het derde obstakel voor het pauselijke Rome uit de stad Rome verdreven. Dat obstakel waren de Goten, en daar begon het vijfde koninkrijk van de Bijbelse profetie; precies waar het vierde koninkrijk eindigde. En evenals het vierde koninkrijk begon bij zijn derde obstakel, werd het koninkrijk Egypte verslagen, zoals was getypeerd in het eerste obstakel van het Seleucidische koninkrijk. Dit identificeert dat het profetische getuigenis dat in de verzen vierentwintig tot en met dertig wordt aangetroffen, een lijn vertegenwoordigt die ook in de verborgen geschiedenis van vers veertig moet worden geplaatst. Om deze reden is het essentieel de verschillende profetische betrekkingen te beschouwen die worden voorgesteld door Marcus Antonius, Cleopatra, Julius Caesar, Pompeius en Augustus Caesar.

Zo is dan het meest vage gedeelte van de passage van vers vierentwintig tot en met dertig, wanneer zij leugens spreken aan één tafel?

En het hart van deze beide koningen zal zijn om kwaad te doen, en aan één tafel zullen zij leugens spreken; maar het zal niet gelukken, want het einde zal nog zijn op de vastgestelde tijd. Daniël 11:27.

Uriah Smith identificeert de twee koningen als Marcus Antonius en keizer Augustus.

„Vers zevenentwintig geciteerd“

‘Antonius en Caesar waren voorheen bondgenoten. Toch streefden en intrigeerden zij beiden, onder het mom van vriendschap, naar de heerschappij over de gehele wereld. Hun betuigingen van achting voor en vriendschap jegens elkaar waren de uitingen van huichelaars. Zij spraken leugens aan één tafel. Octavia, de vrouw van Antonius en zuster van Caesar, verklaarde tegenover het volk van Rome, toen Antonius van haar scheidde, dat zij er slechts in had toegestemd met hem te trouwen in de hoop dat dit een pand van eenheid tussen Caesar en Antonius zou blijken te zijn. Maar die raad slaagde niet. De breuk kwam; en in het conflict dat daarop volgde, kwam Caesar volkomen als overwinnaar uit de strijd.’ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 276.

Toen Octavia vastlegde dat haar huwelijk met Antonius als een onderpand van vereniging diende, duidde dit op de huwelijksalliantie die eerder in hoofdstuk elf was getypeerd door het huwelijk uit het Hellenistische tijdperk van Berenice met de Seleucidische koning Antiochus II Theos omstreeks 252 v.Chr. Berenice was de dochter van Ptolemaeus II Philadelphus. Octavia en Berenice vertegenwoordigen diplomatieke huwelijken of, profetisch gesproken, verdragen. Verzen vijf tot en met tien duiden de geschiedenis aan van het diplomatieke huwelijk tussen de zuidelijke en noordelijke koninkrijken, en toen Marcus Antonius en Octavianus, later bekend als Augustus Caesar, het huwelijk regelden, verdeelden zij het koninkrijk tevens in oost en west.

Het Pact van Brundisium (40 v.Chr.) was een door onderhandelingen tot stand gekomen regeling tussen Marcus Antonius en Octavianus (later Augustus) om de spanningen binnen het Tweede Triumviraat na een bijna-burgeroorlog op te lossen. Zij behelsde de verdeling van de Romeinse gebieden (Antonius het oosten, Octavianus het westen) en werd bezegeld door het huwelijk van Antonius met Octavia (de zuster van Octavianus). In 39 v.Chr. liep de oorspronkelijke ambtstermijn van vijf jaar van het Triumviraat af; Antonius zeilde met meer dan 300 schepen naar Italië, die aanvankelijk geen toestemming kregen om bij Brundisium aan land te gaan, zodat zij uiteindelijk bij Tarentum aanlegden. Octavianus ontmoette hem daar nadat langdurige bemiddelingen tot stand waren gekomen door de onwil van het leger van Antonius om met het leger van Octavianus te vechten en omgekeerd. Octavia speelde een belangrijke bemiddelende rol door Antonius ertoe te bewegen Octavianus tegen Sextus Pompeius te steunen. Zij vernieuwden het Triumviraat voor nog eens vijf jaar (tot 32 v.Chr.), waarbij Antonius Octavianus 120 schepen verschaftte in ruil voor toegezegde troepen (die Octavianus later achterhield).

In 32 v.Chr. kwam het tot een openlijke breuk tussen de twee antagonisten. De betrekkingen waren verslechterd door propaganda, Antonius' oostelijke gerichtheid (met Cleopatra), en Octavianus'

consolidatie in het westen. Octavianus verwierp latere voorstellen van Antonius voor een conferentie vóór Actium.

Bij het diplomatieke huwelijk met de koning van het noorden (Antiochus) en de koning van het zuiden (Ptolemaeus) was het de zuidelijke koning die de bruid leverde; bij het diplomatieke huwelijk van Antonius (het oosten) en Octavianus (het westen) werd de bruid door het westen geleverd. Beide diplomatieke huwelijken mislukten, en de leverancier van de dochter of zuster behaalde uiteindelijk de overwinning op de macht die het verdrag verbrak.

Het Getuigenis van Drie

Aan het einde van het Seleucidische Rijk was er een derde verdrag waarbij aan één tafel leugens werden gesproken. Dit vond plaats in de context van de Vijfde Syrische Oorlog (202–195 v.Chr.), toen Antiochus III Magnus de zwakte van het Ptolemeïsche Koninkrijk uitbuitte na de dood van Ptolemaeus IV Philopator in 204 v.Chr. Ptolemaeus V Epiphanes (Ptolemaeus V) besteedde als kind (ongeveer 5–6 jaar oud) de troon, waardoor Egypte onder regenten kwam te staan en kwetsbaar werd voor interne chaos, inheemse opstanden en externe bedreigingen.

Antiochus Magnus was na overwinningen zoals de Slag bij Panium (200 v.Chr.) reeds binnengevallen en had zich meester gemaakt van een groot deel van de Ptolemeïsche gebieden in Coele-Syrië, Palestina en Klein-Azië. In plaats van Egypte volledig te veroveren (wat Romeins ingrijpen dreigde uit te lokken, aangezien Rome hem onder druk zette zich uit bepaalde gebieden terug te houden), streefde hij een diplomatiek huwelijksverbond na in de hoedanigheid van een „beschermer”. In 197/195 v.Chr. verloofde Antiochus Magnus, als onderdeel van het vredesverdrag dat een einde maakte aan de oorlog, zijn jonge dochter Cleopatra I Syra (ook wel Cleopatra Syra genoemd) met, en huwde haar vervolgens uit aan, het kind Ptolemaeus V (het huwelijk vond plaats in 193 v.Chr. te Raphia; Ptolemaeus was 16 jaar oud, Cleopatra 10).

Dit werd voorgesteld als een edelmoedig gebaar: Antiochus presenteerde zich als bondgenoot en „beschermer” van de jonge koning, waarbij hij de vrede veiligstelde terwijl hij zijn verworvenheden in Azië behield. Het huwelijk verschaftte hem indirecte invloed over Egypte via zijn dochter (hij hoopte dat zij trouw zou blijven aan haar Seleucidische wortels en als een pro-Syrische stem aan het Ptolemeïsche hof zou optreden). De list keerde zich echter tegen hem, want Cleopatra koos de zijde van haar echtgenoot en van Egypte, niet die van haar vader, en ondermijnde zo Antiochus’ langetermijnheerschappij. Dit weerspiegelt het Pact van Brundisium (40 v.Chr.) en hield op verschillende wijzen verband met Romeinse gebeurtenissen.

Zoals Antonius met Octavia (de zuster van Octavianus) trouwde om rivaliserende machten na een bijna-oorlog te verbinden, zo gebruikte Antiochus het huwelijk van zijn dochter met Ptolemaeus V om een tijdelijke vrede en territoriale verdeling te formaliseren (de Seleuciden behielden hun veroveringen in het noorden, Ptolemaeus behield Egypte in het zuiden).

Antiochus trad op als een feitelijke voogd over het kind-koning Ptolemaeus V (via familiebanden), vergelijkbaar met de wijze waarop Octavianus (en het Triumviraat) zich positioneerden te midden van machtsvacuüms of rivaliteiten. In beide gevallen trachtte de „sterkere” figuur

(Antiochus/Octavianus) door middel van verwantschap invloed te verkrijgen op een kwetsbare tegenpartij. Beide regelingen brachten op korte termijn stabiliteit, maar ‘hadden op lange termijn geen voorspoed’ vanwege onderliggend wantrouwen—Cleopatra koos de zijde van Egypte (waardoor Antiochus werd ondermijnd), terwijl Antonius’ oosterse gerichtheid (Cleopatra VII) leidde tot de breuk met Octavianus.

De minderjarigheid van Ptolemaeus V onder regenten vertoont een parallel met de instabiliteit na de dood van Julius Caesar (die leidde tot de vorming van het Triumviraat en machtsstrijd). Het huwelijk van Berenice met Antiochus markeerde het begin van de geschiedenis van het Seleucidische Rijk in Daniël elf, en het huwelijk van de dochter van Antiochus Magnus met de Egyptische kindkoning markeerde het einde van het Seleucidische Rijk. Het einde van het huwelijk van Marcus Antonius met Octavia markeerde het einde van het Ptolemeïsche koninkrijk. Het einde van Juda als Gods verbondsvolk vond plaats aan het kruis, en dat Judese koninkrijk begon met de Makkabeeën en het verbond dat zij met Rome sloten. Al deze profetische lijnen worden weergegeven binnen het relaas van Daniël hoofdstuk elf, en zij stemmen alle overeen met de verborgen geschiedenis van vers veertig. Beginnend in vers vijf hebben wij het verdrag van Berenice, dat leidt tot Antiochus de Grote en het verdrag betreffende zijn dochter Cleopatra Syra, dat plaatsvindt in de geschiedenis van de Makkabeeën van vers drieëntwintig. De Makkabeeën worden deel van de lijn op grond van hun opstand tegen Antiochus Epiphanes, een van de laatsten van de Seleucidische dynastie.

Antiochus Epiphanes is de Antiochus die zich in 168 v.Chr., tijdens de Zesde Syrische Oorlog, in Egypte bevond, nabij Alexandrië. Antiochus Epiphanes was Egypte binnengevallen en stond op het punt Alexandrië in te nemen. De Ptolemeïsche heersers deden een beroep op Rome om hulp. Rome zond Popillius Laenas (met slechts een klein gevolg — geen leger) om een ultimatum van de Senaat over te brengen; Antiochus moest zich onmiddellijk uit Egypte en Cyprus terugtrekken, of de oorlog met Rome tegemoetzien. Toen Antiochus de brief had ontvangen en om tijd vroeg om zijn raadgevers te raadplegen, nam Popillius — beschreven als streng en autoritair — zijn wandelstok en trok een cirkel in het zand rond de voeten van de koning. Vervolgens verklaarde hij: “Voordat gij buiten die cirkel stapt, geef mij een antwoord dat ik aan de Senaat kan voorleggen.”

De strekking was duidelijk: Antiochus kon de cirkel niet verlaten zonder zich aan de eisen van Rome te verbinden — deze zonder instemming overschrijden zou oorlog betekenen. Verbijsterd en vernederd aarzelde Antiochus kort, maar stemde vervolgens in met naleving, trok zijn strijdkrachten uit Egypte terug en keerde naar Syrië terug. Deze stoutmoedige daad van diplomatie (gesteund door Rome’s groeiende reputatie van macht) dwong de terugtocht af zonder slag te leveren en toonde Rome’s opkomende overwicht in het oostelijke Middellandse Zeegebied. Zij wordt algemeen aangehaald als een oorsprong van de uitdrukking „een lijn in het zand trekken” (hoewel het letterlijk een cirkel was).

Antiochus Epiphanes werd in protestantse opvatting ook de macht die zichzelf verheft, valt en het visioen in vers veertien van Daniël elf bevestigt.

En in die tijden zullen velen opstaan tegen de koning van het zuiden; ook de geweldenaars onder uw volk zullen zich verheffen om het gezicht te bevestigen; maar zij zullen vallen.
Daniël 11:14.

Antiochus IV Epiphanes regeerde van 175–164 v.Chr. en was de achtste van dertien Seleucidische koningen. Hij trachtte de hellenistische cultuur op te leggen en zijn rijk te verenigen onder Griekse religieuze praktijken. In 169 v.Chr. plunderde hij de Tempel, verbood hij Joodse gebruiken (besnijdenis, sabbatsviering, Torah-studie) en dwong hij offers aan heidense goden af. In december 167 v.Chr. richtte hij een heidens altaar (voor Zeus) op boven op het Joodse brandofferaltair in de Tempel en offerde hij een varken, naast andere goddeloze handelingen. Deze ontwijding was voor de wetsetrouwe Joden de druppel die de emmer deed overlopen, omdat zij daarin de uiterste schending van de heiligheid van de Tempel en van Gods wet zagen. Zij ontketende onmiddellijk verzet toen Mattathias (een priester uit Modeïn) weigerde gehoor te geven aan het bevel van een Seleucidische officier om aan heidense goden te offeren, een afvallige Jood en de officier doodde, en vervolgens met zijn zonen (de latere Makkabeeën) naar de heuvels vluchtte. Dit ontbrandde een guerrillaoorlog en opstand van 167–160 v.Chr., die tot doel had de Joodse eredienst te herstellen en leidde tot de herinwijding van de Tempel (Chanoeka) in 164 v.Chr. onder Judas Makkabeüs.

Aan het begin en aan het einde van het Seleucidische Rijk was er een belangrijk verdrag, vertegenwoordigd door een diplomatiek huwelijk, dat het element van verdeeldheid in zich droeg, hetzij tussen oost en west, hetzij tussen noord en zuid. Toen het Seleucidische Rijk tanende was, werd Antiochus Epiphanes het symbool van de opkomende Romeinse macht en het brandpunt van de verontwaardiging van de Makkabeeën. Later in de geschiedenis wordt hij de vervalsing van het profetische symbool dat het visioen vestigt. De macht in vers tweeëntwintig van hoofdstuk elf wordt verbroken toen de vorst van het verbond werd verbroken.

En met de armen van een overstroming zullen zij vóór hem weggespoeld worden en verbrijzeld; ja, ook de vorst van het verbond. Daniël 11:22.

De regering van Antiochus Epiphanes eindigde in 164 v.Chr., bijna tweehonderd jaar voordat Christus, „de vorst van het verbond”, aan het kruis werd „verbroken”. Wat wij hier willen opmerken, is dat het Seleucidische Rijk begon en eindigde met een diplomatiek verdragshuwelijk waarbij het bedrog tussen de twee partijen een zaak van historisch vastgelegde feiten is. Tijdens de regering van Antiochus Epiphanes begon de Makkabese opstand, die een voorafschaduwning vormde van de Amerikaanse Revolutie. In de geschiedenis van de Makkabeeën omvatte hun strijd om zich van de Seleucidische macht te ontdoen een belangrijk verdrag met Rome. Het vers dat het verdrag rechtstreeks aanduidt, duidt Rome rechtstreeks aan als handelend in bedrog, of als leugens sprekend aan de onderhandelingstafel van het verdrag.

En nadat men een verbond met hem gesloten heeft, zal hij bedrieglijk handelen; want hij zal optrekken en sterk worden met een klein volk. Daniël 11:23.

Elke profetische lijn die voorafgaat aan de tijd van het einde in vers veertig bevat een verbroken verbond. Uriah Smith noteert in zijn commentaar op vers dertig, “hen die het heilige verbond verlaten”, het volgende:

“‘Verontwaardiging tegen het verbond;’ dat wil zeggen, de Heilige Schriften, het boek van het verbond. Een omwenteling van deze aard werd in Rome tot stand gebracht. De Herulen, Goten en Vandalen, die Rome veroverden, namen het Ariaanse geloof aan en werden vijanden van de Katholieke Kerk. Juist met het bijzondere doel deze ketterij uit te roeien, bepaalde Justinianus bij decreet dat de paus het hoofd van de kerk en de bestraffer van ketterij zou zijn. De Bijbel werd weldra beschouwd als een gevaarlijk boek dat door het gewone volk niet gelezen mocht worden, maar alle betwiste kwesties moesten aan de paus worden voorgelegd. Zo werd Gods woord smaad aangedaan. En de keizers van Rome, waarvan het oostelijke deel nog steeds voortbestond, hadden verstandhouding met, of spanden samen met, de Kerk van Rome, die het verbond had verlaten en de grote afval vormde, met het doel de ‘ketterij’ te onderdrukken. De mens der zonde werd op zijn vermetele troon verheven door de nederlaag van de Ariaanse Goten, die toen in het bezit van Rome waren, in het jaar 538 n.Chr.” Uriah Smith, Daniël en de Openbaring, 281.

Vers vijf van Daniël elf wijst de historische lijn aan waarin de koning van het zuiden een diplomatieke bruid verschaft als symbool van een verbond dat daarna door de koning van het noorden werd verbroken. De vergelding van de koning van het zuiden was een voorafschaduwning van de vergelding van Napoleons geestelijke koning van het zuiden tegen de pauselijke koning van het noorden in 1798. Het verbroken verbond van de verzen vijf tot en met negen was een voorafschaduwning van Napoleons verbroken Verdrag van Tolentino, dat op zijn beurt een voorafschaduwning was van Poetins bewering dat de NAVO een verdrag had verbroken. De vergelding van Napoleon was een voorafschaduwning van de vergelding van Poetin tegen Oekraïne in 2014. De vergelding in vers tien van Antiochus Magnus, waarmee de vierde Syrische Oorlog eindigde, stemt overeen met Napoleon in 1798 en ook met Poetin in 2014. Na de slag bij Panium in vers vijftien, in 200 v.Chr., regelde Antiochus een diplomatiek huwelijk met de verborgen bedoeling Egypte onder zijn gezag te brengen zonder militaire laarzen op de grond in te zetten. De troon van Antiochus Magnus ging over op zijn zoon, die werd vermoord, waardoor de jongste zoon van Antiochus Magnus, Antiochus Epiphanes, de troon besteedde. Zijn daden bij het invoeren van Griekse gebruiken en godsdienst brachten de Makkabese opstand teweeg, die leidde tot het bedrieglijke verbond met Rome in vers drieëntwintig. Vers vierentwintig introduceert het heidense Rome en duidt de tafel van leugen van Antonius en Augustus aan. In vers dertig treedt het heidense Rome in dialoog met de pauselijke kerk, die worden aangeduid als degenen die het heilige verbond hadden verbroken.

De verzen vierentwintig tot en met dertig vormen het getuigenis van het heidense Rome, en de verzen eenendertig tot en met veertig verschaffen het getuigenis van het pauselijke Rome. Elke regel van Daniël elf, vers één, tot en met vers veertig, vertegenwoordigt een profetische lijn die wordt toegepast in de verborgen geschiedenis van vers veertig. De lijn van het Seleucidische koninkrijk, de lijn van het Ptolemeïsche koninkrijk, de lijn van het Judese koninkrijk der Makkabeeën, de lijn van het heidense Rome en de lijn van het pauselijke Rome illustreren alle de geschiedenis van 1989 tot aan de zondagswet. Elk van die lijnen wijst op een verbroken verbond als een wezenlijk element van die geschiedenis.

Het is Rome dat het visioen van Daniël elf bevestigt, en zowel de profetische bedrieglijke verdragen van het heidense als van het pauselijke Rome worden gekenmerkt als progressief en als plaatsvindend vóórdat Rome gedurende hun respectieve en onderscheiden profetische perioden oppermachtig heerste. Beide machten markeerden het begin van de profetische periode van opperheerschappij als aanvangend toen hun derde hinderpaal was overwonnen. Vóór de spoedig komende zondagwet in de Verenigde Staten zal er een bedrieglijk verdrag tussen twee machten zijn. Viermaal zijn de twee machten de koning van het zuiden en de koning van het noorden geweest: eenmaal tussen het heerlijke land Juda en Rome, eenmaal tussen twee delen van het Romeinse triumviraat en eenmaal tussen het heidense en het pauselijke Rome. In beide bedrieglijke verdragen met betrekking tot Rome kwam het neer op een verdrag tussen de ene helft van het Romeinse rijk, hetzij Antonius van het oosten, Augustus van het westen, of het heidense Rome van het oosten en het pauselijke Rome van het westen. Vier bedrieglijke verdragen tussen de koningen van het noorden en het zuiden, twee tussen de koningen van het oosten en het westen en één tussen de spoedig komende koning van het noorden en het heerlijke land.

Hiermee besluiten wij onze eerste uiteenzetting van het boek Daniël. De Panium-serie vormt de afsluiting van de reeks over het boek Daniël, die de inleiding is op de verborgen geschiedenis van vers veertig, welke wij in het volgende artikel verder zullen behandelen.